

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **WWTP DKNL, s. r. o. v likvidaci**, se sídlem Moskevská 63, Praha 10 - Vršovice, zastoupená Mgr. Milanem Šikolou, advokátem se sídlem Bavlnářská 137, Semily, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 9. 2013, č. j. 30 A 102/2012 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 26. 9. 2013, č. j. 30 A 102/2012 – 54, zamítl Krajský soud v Hradci Králové žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 27. 8. 2012, č. j. 117510/2012-MZE-15111, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 21. 5. 2012, č. j. 2229/ZP/2012-33 o uložení pokuty ve výši 250.000 Kč za spáchání správního deliktu podle ust. § 33 odst. 5 písm. a) a odst. 9 písm. e) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost byla podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v takovém případě může být soudem meritorně projednána.

Podle ust. § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, přičemž zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Podle ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 4 citovaného ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu,

nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle obsahu soudního spisu byl napadený rozsudek stěžovatelce doručen do datové schránky dne 22. 10. 2013. Dnem, který v daném případě určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti, bylo úterý 22. 10. 2013 a posledním dnem lhůty tak bylo úterý 5. 11. 2013.

K doručování prostřednictvím datové schránky se vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 18. 7. 2006, č. j. 5 Afs 77/2005 – 67, ve kterém uvedl: „*Protože se v případě elektronického podání nejedná o podání prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě jiné zvláštní licence, ani o případ předání podání orgánu, který má povinnost jej doručit, je lhůta ve smyslu § 40 odst. 4, věty první, s. ř. s. zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu.*“ V rozsudku ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 – 68, dále upřesnil, že *[p]ředáním soudu přitom nelze rozumět nic jiného než doručení soudu. Vzniknou-li pochybnosti o doručení, postačuje v případě zmíněných výjimek prokázat předání k přepravě, zatímco v ostatních případech je třeba zpravidla prokázat předání, tj. doručení, soudu.*“

Podle obsahu soudního spisu byla kasační stížnost podaná právním zástupcem stěžovatelky doručena Nejvyššímu soudu prostřednictvím datové schránky dne 5. 11. 2013 v 20:11:57 h. Nejvyšší soud následně doručil kasační stížnost prostřednictvím datové schránky Nejvyššímu správnímu soudu tak, že mu byla dodána dne 8. 11. 2013 v 16:10:25 h. Tato skutečnost byla ověřena na základě záznamu o ověření elektronického podání doručného na elektronickou podatelnu Nejvyššího správního soudu.

Situací, kdy byla kasační stížnost podána v zákonné lhůtě k nepříslušnému soudu a příslušný soud ji obdržel po uplynutí zákonné lhůty, se již Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých rozhodnutí. Zejména lze poukázat na usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 51/2007 - 55 (č. 1790/2009 Sb. NSS), podle něhož *„kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu podaná u nepříslušného soudu je včasná tehdy, jestliže byla ve lhůtě k podání kasační stížnosti odeslána krajskému soudu, který napadené rozhodnutí vydal, případně Nejvyššímu správnímu soudu.“*

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky byla podána opožděně. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka zaplatila soudní poplatek za podanou kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, rozhodl Nejvyšší správní soud také o vrácení tohoto poplatku podle ust. § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu